

Singurătatea

Bragagiu

Am visat singurătatea
Ce-și deschise hăul gurii
Să-mi înhațe libertatea
Ca pe dulcele fripturii.

Îmi era atât de strașnic
Că nu mai vedeam cu văzul
Nici azur din cerul pașnic,
Nici cuvânt ce-ar spune crezul.

Doar cădere din cădere
Cu un fulg boțit în centru
Buimăcit că i se cere,
Dar nu i se spune pentru.

Tot din beznă în prăpăstii,
Tot din jos înspre-njosire
Fără noime de sugestii
În lozinca de iubire.

Prin chiuituri de sârbă
Ce le vream prinse pe deget
Și-mi era atât de scârbă
Îndoit băbește-n preget.

Cineva din hăul nopții
Îmi râdea cu înfocare
Că sunt liberi numai morții
Orbi să nu mai vadă Soare.

Tot plângeau fără de voce
Pe alături nu știu cine
Suflete care în bocet
Îmi cereau să am rușine.

Auzeam iar cucuriguri
Împletite mie-n suflet,
Însă tremuram ca-n friguri
Sufocat de iz de rufe.

Zăngăneau arginți la tâmpile,
Iar eu așteptam statuie
Încă ce-o să mi se-ntâmpile

În șederea din cătuie.

Nu aud să bată inimi
Nici în sânge, nici în fraze
Și nu-i nimeni, și nu-i nimeni
Lângă patu-mi fără raze.

„Ce-i cu tine?”-mi rupse moartea
Soața mea cu grijă... lângă...
„Am visat singurătatea
Și-am crezut că iar sunt singur!..”
Victor Bragagiu